

denne Hjerbedeel strax, men er det Meningen, at han kun skal betale Renter og Afdrag af $\frac{1}{4}$ af det Beløb, hvorom der er Spørgsmaal, hvorledes skal der da forholdes, hvis Embedsmænden dør eller fratræder Embedet, forinden Afdraget af denne Hjerbedeel er betalt, saaledes at ikke hele Capitalen er afdragen? Dette er imidlertid et underordnet Spørgsmaal. — I § 6 findes en Bestemmelse, som jeg troer ikke er ganske billig, nemlig naar det hedder, at de Præster, som allerede ere ansatte, for denne Lov udkommer, og som altsaa i det Hele taget ere gaaede ind paa de Lønningsvilkkaar, der gjælde efter de nuværende Bestemmelser, derunder indbefatter Adkomsten til i sin Tid at faae Pension, skulle, naar de forflyttes, efterat Loven er udkommen, være forpligtede til at sikkre deres Husfruer en Overlevelsesrente i Overensstemmelse med Lov af 5te Januar 1851. Jeg troer, at denne Bestemmelse er meget ubillig, idetmindste kan det falde haardt paa enkelte ældre Præster; thi Byrden ved at sikkre sine Efterlevende en Overlevelsesrente bliver som bekendt større, jo senere den Paa-gjældende træder ind i en saadan Forlikning. — Med Hensyn til § 10 vil jeg gjøre opmærksom paa, at det, naar man overhovedet vil nævne ældre Lovbestemmelser, der sættes ud af Kraft — Noget, jeg i Principet finder fuldkommen rigtigt — synes mig besynderligt, at man her har indskrænket sig til at nævne danske Lovs 2—12—15 samt alle senere Bestemmelser angaaende Offer og Accidenter til Præsten, men ikke ogsaa har nævnt andre Bestemmelser i Loven, der ligesaa fuldt maae bortfalde som de nævnte. — Bestemmelsen i § 12, at de Embedsmænd, som ansættes med Løn efter nærværende Lov, ere pligtige at underkaste sig de Forandringer i deres Embedsforretningers Omfang og Bestaaenhed, som senere maatte blive bestemte, er maaskee i den Almindelighed, hvori den er affattet, noget for streng imod Præsterne. — Alt dette er imidlertid som sagt mindre væsentlige Punkter, hvorimod der er to Punkter, som jeg ikke skal nægte, at jeg tillægger stor principiel Betydning, og paa hvilke jeg derfor skal tillade mig kortelig at henlede Opmærksomheden. Jeg skal først tage det sidste Punkt, som omhandles i Lovudkastets § 13.

Jeg skal ikke her opholde mig ved Udtrykket: „Den er at underkaste en Revision“, hvilket neppe er smukt Dansk, men dernæst hedder det: „ligesom selvsølgelig Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet kan i de aarlige Finantslove foreslaae saadanne Forandringer for de enkelte vacant blevene Præstefalds Vedkommende, hvortil der maatte være Anledning.“ Da der er tilspøjet „selvsølgelig“, skulde man troe, at det havde været den ærede Forslagsstiller's Mening, at den Myndighed, hvormed der her er Spørgsmaal, ikke var noget Nyt, men Noget, som fulgte af de almindelige forhen gjældende Regler. Jeg kunde nu fristes til at gjøre den Bemærkning, at, hvis Bestemmelsen skulde anses for selvsølgelig, vilde det være heldigere, at den udgik af Loven, men naar den ærede Forslagsstiller har sat dette „selvsølgelig“ ind, er det dog vist netop, fordi han har haft en Fornæmmelse af, at det maaskee ikke var saa aldeles selvsølgelig, fordi han har tænkt sig Muligheden af, at der kunde komme Tvivl derom, ja, maaskee endog strax Opposition mod denne Sætning. Han kan da selvsølgelig ikke undre sig over, at der reiser sig Indsigelse mod dette „selvsølgelig“, og navnlig imod, at denne Sætning sættes ind i Loven som noget Selvsølgeligt. Jeg skal ikke opholde mig ved dette Spørgsmaal, som kunde føre meget vidt, men det er noksom bekendt, idetmindste for alle ældre Medlemmer af Folkethinget, at dette Spørgsmaal om Forholdet mellem Finantsloven og andre Love gjentagne Gange har været Gjenstand for stor Strid, ja, Folkethingets ældre Medlemmer ville ogsaa vide, at Modstanden mod den Anskuelse, der er udtrykt i § 13, navnlig er kommen fra Landsthingets Side, der ifølge hele den Stilling, det indtager og grundlovmæssig skal indtage i Finantsloven, har stor Opfordring til netop at modsætte sig saadanne Anskuelser som den, der her er udtalt som selvsølgelig. Jeg vil anfæde det for Noget, der kan betragtes som givet, at Landstinget ingeninde gaar ind paa et Lovudkast, hvori en saadan Sætning findes, og jeg skal for mit eget Vedkommende tilføje, at jeg ogsaa anseer den for at være meget urigtig; den vil kunne føre til Rivninger mellem de forskellige Dele af Lovgivningsmagten, som bør